

ON-LINE
www.alnari.rs

E-MAIL
office@alnari.rs

Naziv originala:
Sidney Sheldon
MASTER OF THE GAME

Copyright © by Sheldon Literary Trust, 1982
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

ISBN 978-86-7710-240-1

Sidni Šeldon

GOSPODAR IGRE

Prevela Vera Krmpot

Beograd, 2008.

*Za mog brata Ričarda
Lavljeg Srca*

*Zahvalnost upućujem gospođici Džeraldini
Hanter za njeno beskrajno strpljenje i
pomoć u pripremi ovog rukopisa.*

Dijamanti su otporni na udarce u tolikoj meri da se gvozdeni čekić može prelomiti napola, pa čak i nakon vanj rascepiti. Ova nepopustljiva sila koja se odupire dvema najmoćnijim silama Prirode, gvožđu i vatri, može se razbiti krvlju ovna. Ali mora se uroniti u krv koja je sveža i topla, a čak i pored toga, biće potrebni mnogobrojni udarci.

– Plinije Stariji

PROLOG

Kejt
1982.

Velika balska dvorana bila je ispunjena poznatim duhovima koji su došli da proslave njen rođendan. Kejt Blekvel ih je posmatrala kako se mešaju s ljudima od krvi i mesa. U njenim mislima, ova scena bila je kao neka fantazija iz sna u kojoj posetioci iz drugog vremena i prostora klize po podijumu za igru, zajedno sa stvarnim gostima koji ništa ni ne sumnjaju, obučeni u svoje frakove i duge, sjajne večernje haljine. Bilo je stotinu gostiju na zabavi u rezidenciji Sedar Hil, u Dark Harboru, u Mejnu. *Ako ne računamo duhove*, cinično pomisli Kejt Blekvel.

Zbog svog kraljevskog držanja, ova sitna žena izgledala je viša nego što je bila. Imala je lice koje se pamti. Ponosno istaknute jagodice, svetlosive oči i bradu koja je ukazivala na tvrdoglavost, iz mešavine njenih škotskih i holandskih predaka. Imala je finu sedu kosu koja je nekada bila moćna crna kaskada. Naspram elegantnog plisea haljine boje slonove kosti, ten joj je imao onu prozračnost koju starost ponekad donosi.

Ne osećam se kao da mi je devedeset, pomisli Kejt Blekvel. *Gde su nestale sve te godine?* Posmatrala je duhove koji plešu. *Oni znaju. Oni su bili tamo. Oni su deo tih godina, deo mog života.* Videla je Bandu, njegovo sjajno, ponosno crno lice. A tu je bio i Dejvid, voljeni Dejvid, tako visok i zgodan i mlad, onakav kakav je bio kada se zaljubila u njega. Smešio joj se a ona pomisli: *Uskoro, ljubavi moja, uskoro.* Požele da je Dejvid mogao da doživi i vidi svog praunika.

Kejtine oči su pretraživale sobu dok ga nisu našle. Stajao je pored orkestra i posmatrao muzičare. Bio je veoma sladak dečko od skoro osam godina, svetle kose, obučen u crni plišani sako. Robert je bio slika i prilika svog pra-pra-pradede Džejmija Mekgregora čija je slika visila iznad kamina. Kao da je mogao da oseti njen pogled, Robert se okrenu i Kejt ga pozva k sebi pokretom kažiprsta. Prelamajući se pod svetlošću kristalnog

lusteru, na prstu joj se sijao savršeni dijamant od dvadeset karata, onaj koji je njen otac pronašao na peščanoj plaži skoro sto godina ranije. Kejt je zadovoljno gledala kako Robert trupka kroz plesače do nje.

Ja sam prošlost, pomislila je. On je budućnost. Moj praunuk će jednog dana preuzeti Kruger-Brent limited. Stigao je do nje i ona mu napravi mesta da sedne.

„Je l' ti se sviđa rođendan, bako?“

„Sviđa mi se. Hvala ti, Roberte.“

„Orkestar je baš super. Dirigent je strava.“

Kejt ga zbunjeno pogleda a onda spusti podignutu obrvu. „Ah. Mislim da to znači da je stvarno dobar.“

Robert joj se nasmeši. „Naravno. Ti stvarno ne izgledaš kao da imaš devedeset godina.“

Kejt Blekvel se nasmeja. „Ni ja se tako ne osećam, ali neka to ostane između tebe i mene.“

On stavi svoju ruku u njenu. Sedeli su tako, ćutke i smireno, i bez reči se razumevali uprkos razlici od osamdeset dve godine koja je bila između njih. Kejt se okrenu da bi videla svoju unuku kako pleše. Ona i njen suprug bili su bez sumnje najzgodniji par na podijumu.

Robertova majka vide baku i svog sina kako sede zajedno i pomisli: *Kakva izuzetna žena. Nikada neće ostariti. Niko ne bi pogodio šta je sve ona pregurala.*

Muzika prestade a dirigent se obrati publici. „Dame i gospodo, zadovoljstvo mi je da vam predstavim mladog gospodara Roberta.“

Dečak stisnu prabakinu ruku, ustade i ode do klavira. Seo je, ozbilnog i koncentrisanog lica, a onda njegovi prsti poleteše po dirkama. Svirao je Skrjabina a zvučalo je kao da mesečina klizi po vodi.

Njegova majka je slušala i razmišljala. *On je genije. Kada odraste, biće vanserijski muzičar.* Nije više bio njena beba. Pripadaće celom svetu. Kada je Robert završio sviranje, aplauz je bio iskren i pun entuzijazma.

Večera je bila poslužena ranije, napolju. Veliki vrt bio je veselo dekorisan balonima, lampionima i raznobojnim mašnjama. Muzičari su svirali na terasi dok je posluga, tiha i efikasna, obigravala oko stolova, vodeći računa o tome da su kristalne čaše i skupoceno posuđe uvek puni. Predsednik Sjedinjenih Američkih Država je poslao telegram

najlepših rođendanskih želja koji je pročitan naglas. Sudija Vrhovnog suda održao je zdravicu u Kejtinu čast.

Guverner joj je, naširoko, posvetio hvalospev. „...Jedna od najupečatljivijih žena u istoriji ove nacije. Donacije Kejt Blekvel stotinama dobrotvornih ustanova širom sveta već su postale deo legende. Fondacija Blekvel doprinela je zdravlju i blagostanju ljudi u više od pedeset zemalja. Da parafraziram pokojnog ser Vinstona Čerčila: 'Nikada nije toliko mnogo ljudi dugovalo samo jednom čoveku.' Ja imam tu čast da poznam Kejt Blekvel...“

E da ne bi! Pomisli Kejt. Niko od njih me ne poznaje. Ovaj kao da govori o nekom svetitelju. Šta bi ovi ljudi rekli kada bi zaista poznavali pravu Kejt Blekvel? Kejt, od oca lopova, kidnapovana i pre nego što je napunila godinu dana. Šta bi rekli da im pokažem ožiljke od metaka na telu?

Okrenula je glavu da pogleda čoveka koji je jednom davno pokušao da je ubije. Skrenula je malo pogled na jednu figuru koja se muvala u senkama, s velom preko lica. Uz gromoglasan aplauz koji je pratio njebove završne reči, Kejt ču kako guverner završava svoju tiradu i daje njoj reč. Ona ustade i pogleda zvanice oko sebe. Progovorila je glasom vrlo jasnim i čvrstim. „Ja sam živela duže od svih vas ovde. Što bi omladina danas rekla: 'I nije neki problem.' Ali drago mi je što sam doživela ovu starost, jer inače ne bih bila s vama, mojim dragim prijateljima. Znam da su neki od vas doputovali izdaleka da budu večeras sa mnom, i sigurno ste umorni od puta. Ne bi bilo fer s moje strane da od svakoga očekujem istu energiju kao što je moja.“ Smeh se prosu prostorijom a zatim i aplauz.

„Hvala vam što ste ovaj skup učinili događajem za pamćenje. Nikada ga neću zaboraviti. Za one koji žele da se povuku, sobe su spremne. Za ostale, ples počinje u balskoj dvorani.“ Još jedna runda gromoglasnog aplauza. „Predlažem da se povučemo unutra pre nego što počne jedna od čuvenih oluja u Mejnu.“

I večera i ples su sada bili završeni, gosti su se razišli u sobe i Kejt je bila sama sa svojim duhovima. Sedela je u biblioteci s nekim osećajem da tone u prošlost, i iznenada oseti nalet depresije. *Nikoga više nema ko bi me zvao Kejt*, pomisli. Svi su već otišli. Njen svet se smanjio. Mislim da je Longfelou rekao „Opalo lišće sećanja stvara tužno šuštanje u

mraku.“? Ona će uskoro krenuti u mrak, ali ne još. *Još moram da uradim najvažniju stvar mog života*, mislila je Kejt. *Budi strpljiv, Dejvide. Uskoro ću biti s tobom.*

„Bako...“

Kejt otvori oči. Njena porodica uđe u sobu. Pogledala ih je, jednog po jednog, detaljno i pažljivo, kao kamerom, ne propuštajući ništa. *Moja porodica*, pomisli Kejt. *Moja besmrtnost. Jedan ubica, jedna groteska od čoveka i jedan psihički bolesnik. Blekvelovi. Zar su me ovde dovele sve one godine nade, bola i patnje?*

Njena unuka stade pored nje. „Jesi li dobro, bako?“

„Malo sam umorna, deco. Mislim da ću otići na spavanje.“ Ustala je i krenula ka stepenicama, a u tom momentu prolomi se grmljavina i započe oluja sa kišom koja je udarala po prozorima kao pucnji mašinke. Njena porodica je gledala dok se uspravna, ponosna silueta starice penjala ka vrhu stepeništa. Nebo zapara munja a sekundu kasnije začu se snažan udar groma. Kejt Blekvel se okrenu da ih pogleda, i kada je progovorila, obratila im se naglaskom svojih predaka. „U Južnoj Africi, ovo smo zvali *donderstormen* – gromoglasna oluja.“

Prošlost i sadašnjost se ponovo pomešale, i ona polako odšeta niz hodnik u svoju spavaću sobu, okružena poznatim, voljenim duhovima.